

Liker best utradisjonelle spillesteder

Da Juni Dahr i et intervju med Nationen slengte med leppa og uttalte at hvis noen hadde en låve, var det bare å ringe, så sto ikke telefonen stille. Det ringte bønder fra hele landet

– Jeg var da på turne i utlandet, og fikk stadig telefoner fra bønder rundt i landet. Det ble noen helt utrolig morsomme samtaler, forteller hun.

– I fjor hadde vi vår første låve-turne, og kanskje, snart kommer vi til en låve i nærheten av der du bor. Vi kommer ihvertfall til å holde på til Hamsunåret 2009, og håper vi klarer å dekke alle landets fylker.

Det begynte med at Hamsunromanen «Markens grøde» skulle oppføres under festspillene i Harstad i 2005.

– Og da bestemte vi at vi skulle ikke i noe kulturhus, vi ville ha en låve. Det fikk vi, en flott låve, og stykket ble en suksess. Og siden har det tatt av.

Torsdag kveld skulle de spille sin første forestilling i låven på Storegra gård.

– Et fantastisk flott sted. Og en kjempekontrast til forrige spillested, en husmannsplass på Vestlandet, sier hun.

– Og på Storegra ble vi møtt av fjempeflotte mennesker, og det var gjort så fint i stand for oss. Et veldig hyggelig møte.

Følelser og humor

«Markens grøde» ble i vår satt opp på Nationaltheatret. En gigantforestilling hvor alle mulige visuelle og spektakulære hjelpemidler ble tatt i bruk.

– Dette må vel bli en helt annerledes forestilling?

– Ja. Det er to vidt forskjellige verdener. På Nationaltheatret tok man hele apparatet i bruk, våre rekvisitter er noen støvler, gryter og poteter, ler hun.

– Det er ingen tung forestilling, den er tankevekkende, full av emosjonelle følelser. Men også full av humor. Og det morsomme er at her kommer folk som ellers ikke går når det er teaterforestilling i et kulturhus. Men til en låve kan de gå.

Victoria og Ibsens kvinner

Hun har satt opp Hamsuns «Victoria», og den ble spilt på Nauen klokkestøperi utenfor Tønsberg. I Ibsenåret 2006 satte hun opp Ibsens «Et dukkehjem», og spilte forestillingen i Nora og Torvald Helmers leilighet i tredje etasje i OBOS-gården Wesselsgate 15 som er gjenreist på Norsk Folkemuseum.

Hun har også reist verden rundt med Ibsens kvinner i bagasjen. Her presenterer hun seks av Ibsens kvinneskikkelser, i løpet av ca en time følger vi hennes møte med Hilde, Hedda, fru Alving, Nora, Ellida og Hjördis. Henrik Ibsens tekster er vevet sammen

I SOLEN. Juni Dahr på bryggekannten. Hun gleder seg til å spille «Markens grøde» i låven på Storegra gård. – Et utrolig flott sted, sier hun.

med hennes egne tanker og refleksjoner rundt rollenes styrke og sårbarhet og det underliggende temaet i all Ibsens diktning: Lengselen etter frihet.

Denne forestillingen ble opprinnelig skapt i USA i 1989 mens hun turnerte med forestillingen «Jeanne d' Arc», en forestilling som hun gjestet Fjæreheia med for nøyaktig 10 år siden.

– Jeg har reist verden rundt med

Ibsenkvinne, men vi har aldri kommet til Sørlandet, sier hun.

Noen har tydeligvis en oppgave...

Men tilbake til «Markens grøde».

– Det er vanskelig i dag å forstå hva en kvinne med hareskår, som det Inger har, må gjennom. Hun må ha vært et mobbeoffer og hatt liten selvfølelse. Men Isak er et vakkert menneske som tar i mot

henne, og velger å se henne slik hun er, ikke hvordan hun ser ut, sier Juni Dahr.

– Det er et stykke som handler om kjærligheten mellom mann og kvinne, og et samliv gjennom mange faser.

Karin Engh
karin@gat.no

Gripende forestilling på høyloftet

Møte med med Juni Dahr og Gard Eidsvold og deres versjon av Hamsunromanen «Markens grøde» ble en fest. En fest med både latter, men også mye alvor. Og beundring av to eminente skuespillere som i én time og 40 minutter holdt oss i ånde, hadde oss i sin hule hånd.

Vi møter altså nybrottsmannen Isak. Og en dag kommer Inger med hareskår vandrende over heia. Hun blir værende, og sammen bygger de to seg et hjem, en gård, barn fødes. Og drepes.

Vi følte med Isak og Inger når vanskelighetene tårnet seg opp, vi lo over pussige episoder, var glade når de var glade. Og vi beundret hvordan man med hjelp av enkle effekter klarte å få oss til danne et totalt bilde av deres liv og slit.

Scenografien er enkel, så utrolig enkel. Som å la bjeller illudere buskapsen på gården, den som begynte i det små med en sauebjelle, og som vokste jevnt og trutt med både kyr, gris og hest. Og barna, fire par med små gummistøvler, som etterhvert som ungene kom til verden ble hengt opp på en snor. Det vil si, ett av barna kom aldri på snoren. Og det er historiens store tragedie.

Låven på Storegra fungerte perfekt. Sammen med ni store planker, litt høy og 12-15 paller. Det ble både hus og fjøs av det. Og det ble mat. – Poteten er en makeløs frukt, den står i tørke, den står i væte, men vokser.

MARKENS GRØDE. To slitne og svette skuespillere etter forestillingen. Glimrende spill av Gard B. Eidsvold og Juni Dahr.

Vel, kravene var heller ikke så store.

– Dette er treskjeens tidsalder. Og vi hadde det godt, sier Inger et sted i forestillingen.

Bak forestillingen Markens Grøde står Sellanrågruppen, som består av skuespillerne Juni Dahr og Gard B. Eidsvold, samt regissør Yngve Sundvor som også har dramatisert romanen. Musikken er

av Lars Horntveth og Tore Brunborg, mens Marianne Roland er produsent.

Den siste av i alt tre forestillinger spilles på Storegra gård i kveld. Unn deg en fantastisk opplevelse.

Karin Engh
karin@gat.no